

A man in medieval-style armor stands in a lush, green forest. He is holding a sword and looking towards the right. The background is a dense forest of tall trees under a bright, hazy sky. The overall color palette is dominated by greens and yellows, suggesting a bright, sunny day.

PÍSEŇ OCELI

MICHAELA MERGLOVÁ

EDICE
PEVNOST

PÍSEŇ OCELI

EDICE PEVNOST

PÍSEŇ OCELI

MICHAELA MERGLOVÁ

Copyright © Michaela Merglová, 2019
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2019
Cover Art © Lukáš Tuma, 2019
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557- 220-2 (print)

ISBN 978-80-7557- 781-8 (ePub)

ISBN 978-80-7557- 782-5 (mobi)

ISBN 978-80-7557- 783-2 (pdf)

MEČ ZE STARÉ PÍSNĚ

„Myslím, že si nebudeme rozumět, zpěváčku.“

„Naopak. Já si myslím, že budeme skvělými přáteli.“

Některá přání by měla zůstat nesplněna.

Bard Minangar si tuhle životní pravdu uvědomil ve chvíli, kdy ho Sorcha dost nevybíravě odvěkla do stodoly, povalila do sena, obkročmo si na něj klekla a servalala z něj košili.

Od jarmarku se kolem ní točil jako větrná korouhvička a nadbíhal jí, kudy chodil. Básničky, písničky, kradmé úsměvy, letmé dotyky drže na dohled jejího manžela... Ano, poslední týdny se činil.

Otázkou bylo, jestli neměl svou pozornost soustředit raději na jinou.

Třeba na tu pěknou dojičku.

Tváří mu přeběhl bolestivý výraz, když se mu Sorcha zakousla do krku. „Auauau!“ Zkroutil se jako had.

„Nelíbí se ti to?“

Nervózně se uchechtl. „Jsi divoká jako kočka, miláčku, zpomal. Máme celý den.“ V tmavých očích mu zajiskřilo. „Co kdybys nechala trochu

vášně i na mně, hm?“ Zapřel se za loket a obrátil ji na záda.

Sorcha nebyla žádná hubená laňka, takže ho ten manévr stál o trochu víc úsilí než obvykle, ke své úlevě však shledal, že na ženu zapůsobil. Spokojeně mu v náruči vydechla. Aby se pojistil, že z něj nezačne trhat další oblečení, sevřel její zápěstí, což znovu kvitovala nadšeným zasténáním.

No, vida...

Sehnul se, aby ji políbil.

V té chvíli dveře stodoly zavrzaly.

Minangar zbystril a zvedl hlavu.

Sorcha se zamračila. „Co se děje?“

„Vrzly dveře.“

„Ty vržou pořád, na tom není nic divného.“

„Skoro bych přísahal, že jsem slyšel kroky.“

„Nesmysl. Manžel se vrátí až zítra a nikdo jiný tu nemá co dělat.“

„Možná, že v domě by bylo bezpečněji,“ navrhl a pustil ji.

„V domě to není zábava, a navíc stěny mají uši. No tak, Minangare, slíbil jsi, že mi ukážeš něco úžasného, a zatím jsi mi ani nerozepsnul živůtek. Co je s tebou? To se ti nelíbím?“

„Jistěže líbíš, srdce moje.“

„Tak něco dělej. Nudím se.“

Měl jsem zpívat písničky té tmavooké dojičce, prolétno mu trpce hlavou.

Dokud se Sorchou laškovali, pěnila mu krev. Jenže teď, v pichlavé slámě za ještě pichlavějších poznámek, si uvědomil, že pod ním namísto něžné

hrdličky leží vzteklá lasice, která ho jenom komanduje. A každé z těch ostrých slov působilo újmu jeho vzrušení.

Mysli na tu dojičku, myslí na tu dojičku...

Sorcha si vyhrnula sukni a Minangar polkl.

Ale tak, možná to přece jen nebude tak zlé.

Přejel Sorše dlaní po nahých stehnech a usmál se, když hlasitě zasténala. Hladil ji po bocích i břiše, jeho prsty obratně rozvázaly živůtek. Pohled na majestátní poprsí, které odhalil, mu znovu rozbouřil krev.

To už ho líbala a kousala do rtů a nedočkavě mu stahovala kalhoty.

Dveře znovu zavrzaly a tentokrát s nimi vítr práskl o stěnu.

Vzrušení se rozplynulo.

Minangar svěsil hlavu. „V tomhle se nedá pracovat,“ zamumlal a odtáhl se.

„Kam jdeš?“ vyjela na něj.

„Zavřít dveře.“

„Sorcho?!“

Třetí hlas patřil muži.

A přicházel od vstupu do stodoly.

Žena vytřeštila oči. „Borusi?“

Minangar se vymrštil jako žabka a ztuhnul.

Na dva dechy nastalo ve stodole ticho.

Nově příchozí zíral na Minangara a ten si s hrůzou uvědomil, že má kalhoty na půl žerdi.

A že se valná část jeho svršků nachází na podlaze.

Sorcha se zvedla z kupky sena, což ale bylo asi to nejhorší, co mohla udělat. Stuhý rozepnutého ži-

vůtku se rozhoupaly a její nahá hrud' zazářila jako čerstvě napadaný sníh. V té chvíli už se nedalo nic skrývat – seno, básník bez košile, ona s vyhrnutými šaty... Prostoru pro fantazii nezbývalo.

„Ty... ty mi zanášíš?!“ zařval Borus a na krku mu naběhly žíly jako provazy.

„Já jsem v tom nevinně!“ kvíkl bard.

Oba manželé na něj upřeli nevěřičné pohledy. Kdyby jejich oči mohly zabíjet, skončil by jako sekaná.

„Skoro nevinně,“ dodal.

Borus zavrčel a vyhrnul si rukávy.

Minangar polkl.

Jistěže se nejednalo o jeho první problematické dostaveníčko. I v přítomnosti manžela už se párkrát ocitl. Ale ještě nikdy se mu nestalo, že by manžel stál mezi ním a jedinou cestou ven.

O pár okamžiků později lezl svižně a zcela nedůstojně po čtyřech po trámu vysoko nad podlahou stodoly. Za zády se mu hnal se vzteklým funěním Borus a zespodu ječela Sorcha, která si ani neupravila šaty, takže jí nahá prsa poskakovala nahoru a dolů za zběsilého šermování rukama.

Měl jsem zpívat té dojičce, nadával si básník, zatímco balancoval nad balíky sena a uhýbal hrotům vidlí, kterými mu Borus hrozil.

A i když to ještě nevěděl, ten den byl začátkem všeho.

Jakmile se totiž vyhoupl na střechu a sklouzl z ní po zadku k rychlému úprku, rozhodl se opustit vřelou náruč rodného Údolí i žírné doliny jihu.

A netušil, že ho brzy čeká dobrodružství, o jakém dosud zpíval jen v písních.

***

Poslední týdny putoval Cuchenan divokými lesy Delavy a čím hlouběji do krajiny se nořil, tím mu bylo jasnější, že zašel do míst, kam původně nemířil. Lopotil se do kopců, které po zimě ještě nestačily obrazit novou travou, táhl se po jejich hřebenech, kde se mu do těla zakusoval ostrý vítr, plahočil se studeným bahnem ve stínu smrků a doufal, že brzy najde přístřeší.

Jenže krajina zdrsněla, ztratil cestu pod nohama a žádné obydlí nebo lidská společnost nikde v dohledu.

K večeru přešel kopec a našel si dolík v závětrné straně údolí. Schoulil se do pláště a pokusil se z něj pochytit alespoň trochu tepla do promrzlých končetin.

Čtrnáct let, pomyslel si s pohledem upřeným na hvězdy občas vykukující zpoza příkrovu mraků. Přesně tolik sloužil mistru Iglasarovi v malé dílně pod horami a ani jedinkrát se nepokusil utéct. Mistr mu slíbil, že za věrnou službu může po jeho smrti kovárnu opustit, a přesně to také udělal.

Iglasar umíral na horečku několik týdnů a za tu dobu se v kovárně i domku shromáždila celá rodina: Všichni tři kovářovi synové, z jejichž očí sálala nedočkavost, a manželky dvou mladších, které se hádaly, jen překročily práh.

Cuchenan nečekal, až se mezi sebou pošťekají o dědictví. Sbalil pár svršků a zásob, přidal první nůž, co vykoval, a skryl mezi věci i starý tesák, jenž mistr kdysi v hněvu zahodil – nebyl dobře vyvážený a čepel hyzdily zuby, přesto mladík usoudil, že mu na cestě poslouží lépe než nic.

Iglasar vydechl jen den poté, co se Cuchenan přichystal. Jestli za to mohla horečka, nebo v tom měla prsty některá ze všetečných snach, jež se kolem starého pána ochomýtaly pod záminkou péče, netušil. Ještě toho večera, kdy se mezi sebou synové dohadovali, vyklouzl do tmy a vyrazil stezkami, které měl s mistrem za ty roky prochozené, pryč z vesnice a jejího dosahu.

Větším sídlům se vyhýbal – na severní straně hor sice nevládl žádný král a pomalu každá vesnice patřila jinému pánovi, uprchlé otroky však věšeli všichni.

A Cuchenan nepochyboval, že přesně za toho ho všichni budou mít. I když mu mistr slíbil svobodu, jeho synové dali mladíkovi více než jasně najevo, že dohodu ctít nebudou. Prostřední mu dokonce neřekl jinak než „kryso“.

Cuchenan proto věděl, že jediná cesta, která mu zbývá, je přes hory.

Na jih vedl průsmyk za Medovalem, Cuchenan se ale bál přiblížit. Pokud by ho Iglasarovi synové hledali, nepochybně by poslali do Medovalu zprávu.

Zamířil proto dál na východ, po týdnech pochodu divočinou překročil horské štíty a pak už jen šel dál na jih.

Nikdy nebyl tak daleko, ale dlouho slýchal příběhy o Dussu, velkém městě ve stínu hor, o Colechu, stříbrotepeckém sídle, které před spoustou let zničil a obsadil drak, o umění proslaveném Tunde.

Znal vyprávění o jižanských zemích s mnoha městy a vesnicemi, které ovládají mocní králové, a o moři, které se rozkládá od obzoru k obzoru za nimi.

Cuchenan sníval o tom, že až dostane svobodu, najde nějakého pána a nabídne se mu do služby. Přece jen, síly měl za dva, mistr ho obstojně naučil s mečem, a i když se mu nedostalo vzdělání, mezi hlupáky nepatřil.

Jenže teď, když se na jihu ocitl, cítil se podvedený. Jih měl být krásný a bohatý, zatím ho ale děsil svou prázdnotou. Žádná velká města, jak slibovaly písně, jen lesy, bláto, zima a únava.

On byl uprchlý otrok v cizích krajích bez peněz nebo představy o tom, kde vlastně je.

A zásoby už mu skoro došly.

Zachumlal se do pláště ještě víc a s trpkým povzdychem se ponořil do říše snů.

***

Lesem se hnali jezdcí. Rudovousý Bordacha v čele byl chlap jako hora – mohutný, svalnatý, s hrudníkem jako sud a pažemi, co rozdávaly i teď, v odkvětu síly, rány jako kladivem. Léta bojů v něm vycvičila dobré instinkty, a když proto najed-

nou přitáhl koni uzdu a hmátl po zbrani, ostatní zneklidněli.

Eogham se zamračil. „Co se děje?“ otázal se, ale v té chvíli to už pocítili všichni.

Neozýval se žádný vítr. Žádné zašustění myši v trávě, žádný pohyb ptáků v korunách okolních stromů, nic.

Jen ticho.

Bordacha se nadechl k odpovědi.

Říct už ji ale nestačil.

Změnil se vítr. Západní vzduch se dostal koním do nozder a do té chvíle klidná zvířata se najednou rozřehkala, uši přitisknuté hrůzou k hlavě. O zem zabubnovala kopyta.

A začalo peklo.

Větve nad hlavami bojovníků rozřízl horký vzduch vmžiku následovaný ohněm.

Žár, praskání, řev.

Proschlé dřevo vzplálo jako vích, zasypalo válečnický jiskrami.

Rudovous se vrhl stranou. Když se jeho kůň postavil na zadní, pustil uzdu a svalil se do spadaneho listí. Jednomu z vojáků se ale nepoštětilo. Bordacha uslyšel křik, když ho splašené zvíře smýkalo za sebou v divokém úprku.

V rachotu se na zem snesl drak. Ověnčený plameny a kouřem, černé šupiny se leskly jako roztočené sklo, žluté oči šíleně zářily.

Od jednoho z výrůstků na tlamě odlétl odražený šíp.

Drak pohnul hlavou. Takřka bezděčně vypustil na lučištníka smršť plamenů.

Nelidský řev a pach seškvařeného masa.

Jeden z vojáků dotíral na dračí spár. Obluda ho odmrštila švihnutím ocasu. Šílený výkřik, když muž odlétl vysoko ke korunám stromů – a tvrdé křupnutí.

„Ústup! Zpátky! Ke mně, ústup!“ Eogham, který se jako zázrakem držel v sedle, obrátil koně a divokým pobízením ho štvál k útěku. Dvojice, která to spatřila, nezaváhala, oba se jako jeden muž rozběhli v jeho stopách.

Rudovou ucítil v duši hořkost.

Věděl, že je to rozumné, ale zároveň ho opusťtili! Chtěl na ně zakřičet, jenže v hrdle ho zaškrábal kouř.

Země se zachvěla, hřmění kopyt se přiblížilo. Z ohně se vyřítil jeden z prchajících koní, v očích šílenství, v tlamě napěněné sliny. Změnil směr, aby se vyhnul plamenům, a vyrazil přímo proti klečícímu válečníkovi.

Ten polkl. Už už viděl, jak ho drtí kopyta věrného zvířete, bolest, vlastní smrt.

Vzduchem se mihl tmavý stín. Drak máchl pracvou a jeho spáry zajely zvířeti zničující silou do boku.

Kůň zaržál.

Páteř praskla.

Nádherná udržovaná srst se vmžiku rozpárala ve spršce krve, objevily se kosti, vyhřezly vnitřnosti. Obluda rozerval koně vedví jako hadrovou panenku. Polovina trupu překrásného hřebce zůstala ležet na zemi s očima dokořán. Tou druhou se drak začal krmit.

Bordacha ztuhl. Za svého života prožil mnoho bojů, viděl muže umírat a zabíjel je, když ho prosili o milost, ale ani v nejhorších snech si nedokázal představit soupeře tak děsivého jako právě tohoto.

Neporazitelný drak!

„Bordacho!“ zařval na něj poslední z jeho mužů.

Rudovous se probral ze zamyšlení. Avšak příliš pozdě.

Mladík, který na něj křičel, vyrazil proti nestvůře a širokým obloukem sekl do šupinatého spáru. Zbraň se odrazila, aniž po ní zůstala sebe-menší stopa.

Drak zvědavě naklonil hlavu ke straně. Z tlamy se ozval dunivý smích a pak se netvor pohnul. Napnul krk, bestiální rychlostí chňapl čelistmi.

Mladík s ječením zmizel ve smrtícím sevření. Křupnutí – ticho – čvachtnutí, krev.

Bordacha polkl pochyby a tasil. Pokud na smrt, tak se zbraní v ruce!

S řevem se rozběhl. Svět kolem něj hořel a rozpíjel se v kouři, ale starý bojovník už věděl, že nemá co ztratit. Všichni prchli nebo padli.

Obluda sledovala jeho počínání s neobvyklým zájmem. Meč sklouzl po šupinách a zasekl se o jednu z nich.

Drak jako by mimochodem cvrnkl drápem – Bordachu to porazilo na zem. Meč kovově břinkl o zem, ale rudovous uviděl ještě něco jiného.

Jedna z obsidiánových šupin ležela vyražená v trávě.

Takže je možná ho porazit!

Vstal, aby drakovi čelil.

Tříkrát zaútočil a tříkrát ho nepřítel odrazil jako otravný hmyz.

Pak starého válečníka zasáhl ocas a odhodil ho stranou. Narazil do stromu. V zádech mu prasklo. Když se pokusil vstát, rozlila se mu tělem ochromující bolest.

Zasténal, ale nezvedl se. Nešlo to.

V ústech cítil pachut' krve, před očima mu běhaly mžitky z kouře. Vytrvalý žár praskajících plamenů mu ubíral síl. Kdesi v hlubinách své duše věděl, že tohle je konec.

Věděl, že se to stane, už když sem šel, jen si to nechtěl přiznat.

Prožil dvaadvacet zim a po většinu z nich svíral meč. Prošel desítkami bojů ve jménu Lughny, syna Éonecha z krevní linie Luga, a po něm Raíka Medvědobijce, bojoval s nestvůrami i lidmi. Léta patřil k nejlepším – vždyť kdo by se mohl rovnat Bordachovi Ryšavé svini!

Jenže poslední léta mu paže slábly, oči nedohlédly tak daleko jako dřív a přicházeli mladší a rychlejší muži.

Jako Eogham.

To kvůli němu Bordacha vyrazil na draka. V souboji při posledních oslavách slunovratu ho Eogham málem dostal a strach z hanby, že by najednou nebyl nejlepším Raíkovým bojovníkem, ho dohnal až sem, na dohled bran Colechu.

Chtěl dokázat, že draka porazí.

Chtěl vstoupit do písní a pověstí jako drakobijec.

Chtěl být nejlepší.

Drak se na něj zadíval a ve žlutých očích probleskla vychytralost. „Vypadá to, že se hračka rozbila,“ pronesl hlubokým hlasem. Pak se zhoupl na tlapách. „Bordacha Ryšavá svině. Slyšel jsem o tobě, člověče, ale myslel jsem si, že budeš zábavnější.“

„Táhni k řasu,“ zavrčel válečník. Do vousů mu kapala krev.

Drak se zasmál. „Až po tobě.“

Rudovous zavřel oči.

Čekal bolest.

Namísto ní však uslyšel vzteklý řev a rachocení značící, že se něco děje.

Omámeně zamrkal.

Mezi hořícími stromy spatřil kličkovat svalnatého mladíka se světlými vlasy. Drak za ním vyrazil bestiální rychlostí.

***

Cuchenana probudilo nad ránem blížící se hřmění. Otevřel oči. Nejprve zaostřil na stromy a oblohu a zamračil se. Nenašel jedinou známku bouřky.

Dunění se ještě přiblížilo a horal si najednou uvědomil, že to přichází odkudsi zdola pod svahem. Vyskočil na nohy, tesák připravený k útoku, dřív než se stačil pořádně rozhlédnout.

Mezi stromy pod kopcem uviděl cestu. Včera si jí v šeru blížící se noci nevšiml, teď ji ale spatřil jasně, protože po ní projížděli jezdci. Napočítal jich deset a už na první pohled ho zaujalo, že mají všichni

stejně barevné pláště – tedy žadní lapkové, ale vojáci některého z pánů na jižní straně delavských hor. To mohlo znamenat jediné – a Cuchenanovi z toho poskočilo nadšením srdce –, že se konečně blíží mezi lidi!

Jezdci najednou zpomalili a zastavili.

Cuchenan ztuhl jako kámen. V první chvíli si pomyslel, že ho spatřili a zamíří jeho směrem, pak si ale uvědomil, že je to něco jiného.

Les pohltilo ticho.

Žádný vítr, žádný pohyb listí. Zpěv ptáků zmizel, všichni brouci i havěť jako by se stáhli s příchodem něčeho děsivého.

Cuchenan zvedl hlavu.

Uslyšel ševel, jako když se vítr opírá do vepřových blan natažených v oknech. Koruny stromů se zachvěly.

A pak se z nebe snesl oheň.

Rudý proud prořízl les jen pár kroků od místa, kde mladík stál, až dolů k jezdcům.

Řičení koní, křik, hučení ohně, pach spáleniny. Svět se v jediném okamžiku změnil v noční můru.

Vše přehlušil nestvůrný řev. Do hořícího listí dosedlo obrovské šupinaté tělo.

Cuchenanovi vyschlo v ústech.

Obluda, kterou uviděl kouřovou clonou, nepřípomínala nic, co kdy spatřil. A to, co rozpoutala mezi jezdci, předčilo i ty nejděsivější představy. Někteří z jezdců prchali, další se pokoušeli bojovat a padali kolem draka jako mouchy.

Trvalo to jen pár okamžiků, než vše pohltila smrt.

Ze stromů stoupal kouř. Hořící větve vrzaly a řítily se v tanci jisker do suchého podrostu. Vzduch se chvěl horkem, čpěl spáleninou a puchem škvařícího se masa. Na zemi ležely krvavé cáry rozsápaných zvířat a řvoucí umírající.

Cuchenan konečně procitl z hrůzy, která ho pohltila, a rozběhl se kupředu. Vlastně ani nevěděl proč. Byl to instinkt, který přiměl jeho tělo k pohybu.

Poslední na nohou zůstal rudovousý bojovník, který stanul proti příšeře. Ta ho znovu a znovu porážela, až ho nakonec odmrštila a jeho tělo naražilo do stromu.

Svah dodal horalovi rychlost. V ruce cítil uspokojivou váhu ohmatané rukojeti, a když za bránou z plamenů uviděl dračí hlavu, bodl.

Obluda sklánějící se nad padlým bojovníkem zařvala, drásavě a pronikavě.

Cuchenan se odkulil stranou. Uviděl, že drakovi trčí z oka rukojeť tesáku a kolem ní se v hustých chuchvalcích valí sklivec a krev.

Právě jsem zaútočil na draka, blesklo mu hlavou, zatímco zůstal bez dechu ležet v naději, že si ho ranněné zvíře nevšimne.

Drak vychrchlal proud ohně, který objal stromy ve smrtícím sevření, a pohodil hlavou tak, že zdravým okem spatřil útočníka.

Cuchenan polkl. Na pár okamžiků se na sebe dívali, drak na mladíka a mladík na draka. A v tom pohledu četl Cuchenan mnohé o tom, jak krátká bude jeho budoucnost.

Právě jsem naštvál draka.

Netušil, jak se mu podařilo dostat se na nohy, ale najednou sbíhal ozlomkrk dolů ze svahu.

A v patách se mu nestvůrnou rychlostí drala navztekaná obluda.

Ve spáncích mu bušila krev. Slyšel ozvěnu vlastního dechu, možná hlasitěji než řev za zády. Po páteři mu stékal pot, svaly ho pálily náhlým pohybem.

Pak mu uklouzla noha. Ztratil rovnováhu, dopadl do spadaneho listí a kutálel se dolů. Cestou ho otloukaly kameny a drny, tvář mu rozedraly ostružiny.

Nakonec ho zastavil ostrý kámen, který se mu zakouzl do boku.

Cuchenan se neubráníl výkřiku.

Vyškrabal se na kolena a zasténal. Zvedl oči. A strnul.

Strom před ním byl obrovský, tlustý tak, že by ho neobjali ani dva muži dohromady, a z hladké tmavé kůry vystupovala zpola rozbitá ptačí lebka, jako by ji dub pozřel.

Posvátné místo...

Podobných stromů tu vyrůstalo hned několik a spletené kořeny několika z nich lemovaly bílé kameny.

Vzduch prořízl dunivý řev následovaný praskáním, které vydal kácející se strom. Drak se blížil.

Horal vyskočil na nohy. Hmátl k pasu, aby vytáhl nůž – chtěl čelit příšeře alespoň s nějakou zbraní v ruce –, a s hrůzou si uvědomil, že musel